

Sygn. akt I Ns 149/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Sochaczewie, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Jolanta Wodzińska - Flakiewicz

Protokolant: stażysta Marta Bartosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 r. w S.

na rozprawie

sprawy z wniosku **W. M.**

przy udziale **B. L.**

o stwierdzenie nabycia spadku po H. M.

stwierdza, że

spadek po H. M., nazwisko rodowe T., córce Z. i W., zmarłej dnia 28 lipca 2015 r. w S., ostatnio stale przed śmiercią zamieszkałej w S., na podstawie testamentu notarialnego z dnia 27 lutego 1997 r. sporządzonego przed notariuszem W. G. w Kancelarii Notarialnej w S. za numerem Rep. (...) nabyli B. L., nazwisko rodowe M. (córka Z. i H., PESEL (...)) oraz W. M. (syn Z. i H., PESEL (...)) po 1/2 (jednej drugiej) części każde z nich.

Sygn. akt I Ns 149/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. M. w dniu 03.08.2015 r. złożył w Sądzie Rejonowym w Sochaczewie wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłej w dniu 28.07.2015 r. H. M. (k: 2 – 4).

Uczestniczka B. L. przyłączyła się do wniosku. (vide k: 25).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. M., nazwisko rodowe T. (córka Z. i W.) zmarła w dniu 28 lipca 2015 r. w S., gdzie ostatnio stale przed śmiercią zamieszkiwała. H. M. zmarła jako wdowa. Miała dwoje dzieci: W. M. i B. L., po pierwszym mężu U., nazwisko rodowe M.. Innych dzieci ani z małżeństwa, ani pozamałżeńskich, ani przysposobionych spadkodawczyni nie pozostawiła. H. M. sporządziła testament. Spadkobiercy nie zrzekli się dziedziczenia, ani nie zostali uznani za niegodnych dziedziczenia. W. M. nie przyjmował, ani nie odrzucał spadku, natomiast B. L. złożyła w dniu 03 sierpnia 2015 r. przed notariuszem W. G. w Kancelarii Notarialnej w S. oświadczenie, że jako spadkobierca testamentowy przyjmuje po matce spadek wprost. Notariusz nie poświadczał dziedziczenia.

(dowód: zapewnienie spadkowe k: 34, odpisy skrócone aktów stanu cywilnego – k. 5 – 6, k: 30, oświadczenie o przyjęciu spadku k: 3 akt I Ns 471/15)

W testamencie sporządzonym w dniu 27 lutego 1997 r. przed notariuszem W. G. w Kancelarii Notarialnej w S. za nr Rep. (...) H. M. do całości spadku powołała dzieci: córkę B. U. i syna W. M. po 1/2 części każde z nich.

(dowód: testament z dnia 27.02.1997 r. k: 13 – 14, protokół otwarcia i ogłoszenia testamentu k: 31)

Tak ustalony stan faktyczny był bezsporny między stronami.

Sąd zważył, co następuje:

Powołanie do spadku może nastąpić bądź na podstawie ustawy, bądź testamentu, przy czym do dziedziczenia ustawowego dochodzi wówczas, gdy spadkodawca nie powołał spadkobiercy, albo też żadna z osób przez niego powołanych nie chce lub nie może być spadkobiercą (art. 926 § 1 i 2 KC). Innymi słowy sporządzenie przez spadkodawcę ważnego testamentu co do zasady skutkuje powołaniem do spadku osoby wskazanej w nim jako spadkobierca. Dopuszczalne jest sporządzenie testamentu w formie aktu notarialnego (art. 950 k.c.).

W przedmiotowej sprawie został złożony testament sporządzony w formie aktu notarialnego, która uważana jest za najbardziej bezpieczną i najtrudniejszą do obalenia formę testamentu, z uwagi na charakter dokumentu oraz udział w czynności notariusza. Najpełniej też zabezpiecza rzeczywistą wolę spadkodawcy. Niemniej istotne jest też i to, że testament taki ma charakter dokumentu urzędowego w świetle art. 244 k.p.c.

Przedłożony testament notarialny spełnia wszelkie wymogi przewidziane dla tej formy i zawiera rozrządzenie na wypadek śmierci H. M..

Wnioskodawca ani uczestniczka nie kwestionowali testamentu, nie zgłaszali żadnych zastrzeżeń co do jego ważności, uznając go za ostatnią wolę spadkodawcy.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powołane powyżej przepisy, Sąd stwierdził, iż spadek po H. M. zmarłej w dniu 28 lipca 2015 r. w S., gdzie ostatnio stale przed śmiercią zamieszkiwała, na podstawie testamentu notarialnego z dnia 27.02.1997 r. sporządzonego przed notariuszem W. G. w Kancelarii Notarialnej w S. za numerem Rep. (...) nabyli: B. L., nazwisko rodowe M. (córka Z. i H., PESEL (...)) oraz W. M. (syn Z. i H., PESEL (...)) po 1/2 części każde z nich.

Podstawę orzeczenia o kosztach stanowił art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik postępowania toczącego się w trybie nieprocesowym ponosi koszty tego postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Oznacza to, że wedle tej reguły nikt nikomu nie zwraca poniesionych kosztów. Jeżeli jest kilku uczestników postępowania i żaden z nich nie zgłosił wniosku o zasądzenie kosztów, Sąd wydaje rozstrzygnięcie o kosztach zgodnie z powołanym przepisem, przy czym zamieszczanie w orzeczeniu rozstrzygnięcia według formuły tego przepisu, stanowiłoby zbędne powtórzenie jego treści (vide postanowienie SN z dnia 9 grudnia 1999 r., III CKN 498/98, OSNC 2000, nr 6, poz. 116)

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia, stosując przytoczone wyżej przepisy.